

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 356/2016-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Rakúsko, zastúpeného advokátom Mgr. Milanom Kantuľákom, Advokátska kancelária, Na pažití 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením a konaním Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vedeným pod sp. zn. IV Pz 221/13/1000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Rakúsko (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru upovedomením a konaním Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vedeným pod sp. zn. IV Pz 221/13/1000. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 17. apríla 2014.

Sťažovateľ tvrdí, že trestné stíhanie vedené proti nemu pre ohováranie ministra vlády Slovenskej republiky (ďalej aj „vláda“) je neústavné, a má byť preto zrušené už v prípravnom konaní. Okrem toho polemizuje s ústavnosťou niekoľkých ďalších konaní popísaných v bodoch 24 - 26.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovatelky Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protikorupčnej jednotky, expozitúry Bratislava (ďalej len „vyšetrovatel“) ČVS: PPZ-385/NKA-PK-BA-2013 z 5. augusta 2013 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 14. marca 2013 rozoslal na viaceré konkrétne označené mailové adresy „*Výzvu pre ministra dopravy Jána Počiatka (test na prítomnosť omamných a psychotropných látok v tele)*“, v ktorej uviedol, že „*Naše informácie, že užívate omamné a psychotropné látky sú zatiaľ overené z troch zdrojov*“ a „*Tiež Vás žiadame, aby ste nám zodpovedali na otázku, či si myslíte, že výkon funkcie ministra je zlučiteľný s užívaním uvedených látok*“, pričom túto výzvu uverejnil na konkrétne označených voľne prístupných internetových stránkach, čím oznámil nepravdivý údaj o možnej konzumácii omamných a psychotropných látok ministrom dopravy Slovenskej republiky Ing. Jánom Počiatkom (ďalej aj „poškodený“) a tento údaj následne ďalej šíril prostredníctvom sociálnych sietí, pričom táto informácia bola značnou mierou spôsobilá ohroziť vážnosť poškodeného Ing. Jána Počiatka u spoluobčanov, poškodiť ho v jeho osobnom živote, vo funkcii ministra a spôsobiť mu vážnu ujmu na jeho cti, ľudskej dôstojnosti a odbornosti.

3. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 453/13-7 z 3. septembra 2013 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu vyšetrovateľa zamietnutá ako nedôvodná.

4. Sťažovateľ návrhom zo 16. septembra 2013 požiadal generálnu prokuratúru o zrušenie už označeného právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia postupom podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

5. Prípísom generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 221/13/1000-10 z 5. februára 2014 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľa oznámené, že neboli zistené dôvody na zrušenie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry v spojení s uznesením vyšetrovateľa. Prípísal bol právnenmu zástupcovi sťažovateľa doručený 17. februára 2014.

6. Sťažovateľ považuje za podstatné, že poškodený Ing. Ján Počiatek verejne v online diskusii denníka „Plus 1 deň“ na otázku čitateľa [REDAKOVANÉ], či sa podrobí testu na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok v jeho tele, odpovedal, že kedykoľvek sa podrobí, keď ho o to ktokoľvek požiada. Následne sťažovateľ ako novinár zaslal inkriminovaný mail, v ktorom poškodeného žiadal o to, aby sa podrobil testu na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok. Súčasne adresoval predsedovi vlády Slovenskej republiky otázku, či si myslí, že výkon funkcie ministra je zlučiteľný s užívaním omamných a psychotropných látok.

7. Poškodený sa testu dobrovoľne nepodrobil, ale podal trestné oznámenie na sťažovateľa ako novinára pre prečin ohovárania. Sťažovateľ ešte predtým, ako sa dozvedel o podaní trestného oznámenia, podal žalobu proti poškodenému, ktorou sa dožadoval, aby bol poškodený zaviazaný na vykonanie testu na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok v jeho tele. Poškodený sa napokon podrobil testu na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok na území Rakúskej republiky.

8. Podľa názoru sťažovateľa napadnutým upovedomením z 5. februára 2014, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 dohovoru.

9. Sťažovateľ je novinár, pričom vo svojej novinárskej činnosti sa venoval otázke verejného záujmu, pretože to, či člen vlády užíva omamné a psychotropné látky, je vecou verejného záujmu. K tomu smerovala i druhá otázka sťažovateľa určená predsedovi vlády, a to, či považuje výkon funkcie ministra za zlučiteľný s užívaním omamných a psychotropných látok. Sťažovateľ si ako novinár overoval pravdivosť informácií získaných od jeho zdrojov a pýtal sa poškodeného ako člena vlády, či splní svoj sľub, ktorý prezentoval verejne, a podrobí sa testu s cieľom, aby sa potvrdila alebo vyvrátila pravdivosť

informácií zo zdrojov sťažovateľa. Za polozenie otázky, v ktorej nebol prezentovaný žiaden nepravdivý fakt, čelí sťažovateľ trestnému stíhaniu, ktoré je aprobované napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry. Už len samotné trestné konanie predstavuje tzv. *chilling effect* jednak pre sťažovateľa, ale tiež aj pre ostatných novinárov, ktorí sa o túto problematiku nebudú môcť zaujímať. Inými slovami, do právoplatného skončenia trestného konania sa nebude môcť žiadny novinár poškodeného opýtať, či užíva, alebo neužíva omamnú a psychotropnú látku, a či splní svoj verejný prísľub. Takýto postup podľa sťažovateľa narúša činnosť novinárov ako strážnych psov demokracie a porušuje slobodu prejavu a právo na spravodlivé konanie pred orgánom verejnej moci, ktorým generálna prokuratúra nepochybne je. Treba tiež zdôrazniť, že trestný postih za ohováranie sa vyžaduje len vtedy, ak sa ním ohrozujú práva maloletých, podporuje terorizmus a pod., a nie vtedy, ak si sťažovateľ overoval pravdivosť zdrojov v otázke, ktorá je predmetom verejného záujmu. Generálna prokuratúra sa nevysporiadala so všetkými námietkami sťažovateľa, jej upovedomenie nie je dostatočne odôvodnené. Tým došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 10 dohovoru. Aprobovaním trestného stíhania generálna prokuratúra vyvolala *chilling effect* nielen pre sťažovateľa, ale aj pre ostatných novinárov, pričom je podstatná časová súvislosť tohto *chilling effectu*. Inými slovami, diskusia o tom, či poškodený užíva alebo neužíva omamnú a psychotropnú látku, je na mieste práve vtedy, keď osoba zastáva vysokú politickú funkciu, a nie po ukončení trestného konania, kedy je predpoklad, že túto funkciu už nebude zastávať. Takéto trestné konanie vedené proti sťažovateľovi preto predstavuje určitý druh cenzúry, a teda zásah do slobody prejavu s cieľom neinformovať o legitímnej téme, o ktorej majú médiá povinnosť informovať.

10. Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 10, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, spis. zn. IV Pz 221/13/1000-10 zo dňa 05.02.2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, spis. zn. IV Pz 221/13/1000-10 zo dňa 05.02.2014 a vec sa vracia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. *Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trový konania na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Milana Kantuláka.“*

II.

11. Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV Pz 221/13/1000-10 z 5. februára 2014 adresovaného právnemu zástupcovi sťažovateľa vyplýva, že neboli zistené dôvody na zrušenie uznesenia okresnej prokuratúry z 3. septembra 2013 v spojení s uznesením vyšetrovateľa z 5. augusta 2013. Podanie právneho zástupcu sťažovateľa zo 16. septembra 2013 bolo po obsahovej stránke posúdené ako návrh na zrušenie právoplatného uznesenia okresnej prokuratúry z 3. septembra 2013 v spojení s uznesením vyšetrovateľa z 5. augusta 2013, a to postupom podľa § 363 Trestného poriadku. Podľa názoru generálnej prokuratúry uznesenie o vznesení obvinenia treba považovať za zákonné a dôvodné. Skutočnosti zistené pred vznesením obvinenia a dôkazy zadovážené po začatí trestného stíhania boli dostatočným podkladom na vyslovenie záveru, že sa prečin stal a že ho spáchal sťažovateľ. Zo spáchania protiprávneho konania je sťažovateľ usvedčovaný výpoveďou poškodeného, obsahom emailu zo 14. marca 2013 adresovaného Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Úradu vlády Slovenskej republiky a prezidentovi Slovenskej republiky, ako aj vyťačenými článkami z internetových stránok www.smer.sk a www.ginn.pro, ktoré obsahujú nepravdivú informáciu, ako aj správu viedenského toxikologického laboratória z 11. apríla 2013, z ktorej vyplýva, že analýzou vzorky vlasov poškodeného odobratej 25. marca 2013 neboli nájdené žiadne drogy a ich metabolity a neboli zistené žiadne náznaky užívania benzodiazepínov a príbuzných látok v pozorovanom období, ktoré je vzhľadom na dĺžku skúmaných vlasov približne trojmesačné pred odobratím vzorky vlasov. Je teda preukázané, že sťažovateľom uvádzaný a prostredníctvom počítačovej siete prezentovaný a rozširovaný údaj o užívaní omamných a psychotropných látok poškodeným ako politikom a verejne známou osobou je nepravdivý a má taký charakter, že je spôsobilý značne ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov, poškodiť jeho postavenie vo verejnom živote a zamestnaní a tiež spôsobiť narušenie vzťahov v jeho manželstve a rodine. Sťažovateľovo konanie bolo pokryté zavinením, a to minimálne na úrovni nepriameho úmyslu. Keďže od poškodeného požadoval vykonanie testu

na zistenie drog v jeho tele, bol nepochybne uzrozmeneý so skutočnosťou, že výsledok testovania môže byť aj negatívny, čo znamená, že informáciu rozširoval s vedomím, že môže byť aj nepravdivá.

III.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia tiež neprípustné návrhy, návrhy nespĺňajúce predpísané náležitosti a zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

14. Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

15. Jadrom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého za polozenie otázky poškodenému ako členovi vlády (v ktorej nebol prezentovaný žiaden nepravdivý fakt), či splní svoj verejne prezentovaný sľub a podrobí sa testu s cieľom, aby sa potvrdila, alebo vyvrátila pravdivosť zdrojov sťažovateľa, čelí teraz trestnému stíhaniu, pričom už len samotné toto trestné stíhanie predstavuje tzv. *chilling effect* tak pre sťažovateľa, ako aj pre ostatných novinárov. Žiaden novinár sa nebude môcť do skončenia trestného stíhania opýtať poškodeného, či užíva, alebo neužíva omamné a psychotropné látky, a či splní svoj verejný prísľub.

16. Ústavný súd pripomína, že podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) je oprávnený rozhodnúť o zrušení právoplatného rozhodnutia prokurátora alebo policajta vydaného v prípravnom konaní, ak takým rozhodnutím, alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon. Ide teda o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno preskúmať právoplatné rozhodnutie vydané v rámci prípravného konania. Je to akási analógia ďalšieho mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je dovolanie. Kým dovolanie umožňuje preskúmanie právoplatných konečných rozhodnutí vo veci samej, právomoc generálneho prokurátora sa týka právoplatných rozhodnutí prijatých v prípravnom konaní. Dotknutá strana trestného konania je oprávnená podať generálnemu prokurátorovi návrh na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku (porov.: Šimovček, I., Jalč, A., Szabová, E.: Revízia rozhodnutí v trestnom konaní, Praha: Leges, 2015, s. 126 a nasl.).

17. Ústavný súd konštantne veľmi citlivo vníma zásahy do slobody prejavu. Ústavný súd vytváral túto judikatúru na pôdoryse súkromného (II. ÚS 152/08, bod 21; II. ÚS 329/09 bod 38; IV. ÚS 492/2012, II. ÚS 647/2014, II. ÚS 191/2015, II. ÚS 184/2015) aj správneho práva (II. ÚS 307/2014). Ľudsko-právne delikátne prostredie práva trestného však nie je v tomto smere kultivované judikatórne a ani teoreticky.

18. Ústavná sťažnosť je na rozdiel od tradičných opravných prostriedkov budovaných „zdola“ skonštruovaná dodatočne „zhora“, aby pokryla rozhodnutia a zásahy verejnej moci v ich celej šírke a rozmanitosti. Táto univerzálnosť ústavnej sťažnosti umožňuje prieskum rôznych paralelných konaní, ale v špecifických situáciách aj čiastkové rozhodnutia v konaniach, pre ktoré sú typické pomerne autonómne fázy a ktoré ešte nie sú celkovo ukončené (II. ÚS 50/2015). Ústavný súd už výnimočne konštatoval porušenie ústavných práv aj v súvislosti so vznesením obvinenia (III. ÚS 2/09, II. ÚS 311/2010).

19. Ústavný súd po zvážení všetkých okolností danej veci uprednostnil uplatnenie princípu subsidiarity. Sťažovateľ nie je stíhaný väzobne. Všeobecné súdy sú v prvom rade povolané ochraňovať slobodu a férovosť (II. ÚS 111/08) a predmetná vec je príležitosť na rozvoj judikatúry k skutkovej podstate ohovárania, a to zvlášť v situácii, keď sťažovateľovo správanie vykazuje znaky strategickej litigácie. Z uvedených dôvodov

ústavný súd odmietol sťažnosť ako neprípustnú, pretože v sťažovateľovej veci prebieha neukončené súdne trestné konanie sp. zn. 3 T 147/2014, a tak má ešte účinné právne prostriedky nápravy na ochranu slobody prejavu. Stíhanie ohovárania verejných činiteľov stálo pri zrode štrasburskej judikatúry slobody prejavu (Lingens v. Rakúsko) a na štrasburskej úrovni, u nás a v Českej republike (populárne porov: Pomluva – vstupenka za mříže? In: Extra ligové noviny 4/2011; dostupné na internete: <http://lp.cz/magaziny/pomluva-vstupenka-za-mrize/>). prebiehajú diskusie o ústavnosti skutkovej podstaty ohovárania. Ústavný súd zaznamenal aj pozície prokuratúry k slobode prejavu (uznesenie Krajskej prokuratúry v Bratislave 1 Kn 32/16/1100-6 In: www.pravnelisty.sk).

20. Podľa názoru ústavného súdu je už teraz zrejmé, že pri konečnom hodnotení veci bude potrebné vysporiadať sa s viacerými závažnými okolnosťami, ktoré sú pre posudzovanie zásahov do slobody prejavu relevantné a rozhodujúce. Nanajvýš neutrálne ústavný súd uvažuje, že je relevantné posúdiť, či veta „*Naše informácie, že užívate omamné a psychotropné látky sú zatiaľ overené z troch zdrojov.*“ vôbec môže byť v kontexte veci testovaná kritériom pravdivosti, zvlášť z perspektívy subsidiarity trestného práva a z perspektívy, že skutok mal smerovať proti verejnému činiteľovi a nositeľovi moci (II. ÚS 191/2015). Bude potrebné zvážiť aj tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého poškodený verejne v *on-line* diskusii na otázku čitateľa, či sa podrobí testu na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok v jeho tele, odpovedal, že sa testu kedykoľvek podrobí, keď ho o to ktokoľvek požiada, čo by znamenalo, že samotný poškodený sa pripojil v tejto otázke k verejnej diskusii, pričom sťažovateľ ako novinár v nej pokračoval v duchu toho, čo poškodený sám prisľúbil.

21. Trestná ochrana cti, tzv. urážkové právo, má pôvod ešte v statickejšej, menej urbánnej a menej „profánnej“ spoločnosti s úplne inými informačnými tokmi, ako poznáme v súčasnosti (porov. Vojáček, L. Urážky, pomluvy, nactiutrhání: ochrana cti v československém trestním právu. Praha: Eurolex Bohemia, 2006, ISBN 8086861511; tiež Acta Iuridica Olomucensia, 2013, Vol. 8, Supplementum na téma: Ochrana cti – aspekty teoretické, praktické a historické). Zvlášť takáto ochrana ústavných činiteľov je ústavne povážlivá, napríklad ak vezmeme do úvahy osud § 102, § 103 a osobitne § 156 ods. 3

bývalého Trestného zákona (porov. PL. ÚS 1/02, uznesenie uverejnené pod č. 38/2002 Z. z., tiež uznesenie č. k. PL. ÚS 1/02-88 a č. k. PL. ÚS 1/02-104 a novely Trestného zákona, zákon č. 421/2002 Z. z. a zákon č. 171/2003 Z. z.). Ústavný súd si v tomto smere vie predstaviť konanie o súlade iniciované všeobecnými súdmi.

22. Napokon ústavný súd podotýka, že obsah sťažnosti je nejednoznačný v otázke, ktoré práva považuje sťažovateľ za porušené, resp. v súvislosti s ktorými právami žiada, aby ústavný súd vyslovil ich porušenie. Z titulnej strany sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V rámci ďalšieho textu sťažnosti namieta porušenie čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 dohovoru (porov. tiež bod 24).

23. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú. Spravidla teda, až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd (m. m. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Ústavný súd musí z uvedených dôvodov sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú, pretože v sťažovateľovej veci prebieha neukončené súdne trestné konanie sp. zn.

3 T 147/2014, a po rozhodnutí všeobecných súdov je ústavný súd pripravený posúdiť ústavnosť ich rozhodnutí. (Ústavný súd doručí uznesenie aj Okresnému súdu Bratislava III.)

24. Nad rámec uvedeného treba uviesť, že sťažovateľ svoju sťažnosť často dopĺňal a žiadal jej rozšírenie podľa vývoja jeho vecí. Prvé dve doplnenia samotného sťažovateľa, teda nie jeho právneho zástupcu, z augusta a novembra 2014 označené ako doplnenia k číslu predmetnej veci však súvisia s inými sťažovateľovými trestnými vecami týkajúcimi sa volebného práva a praktík exekútorov a nemajú žiadnu väzbu k predmetnej veci. V tejto časti pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Ústavný súd preto ani nevyzýval sťažovateľa na odstránenie náležitostí jeho sťažnosti (napr. doloženie splnomocnenia pre advokáta), pretože dôvodov na odmietnutie jeho „rozšírenej“ sťažnosti bolo viacero. (i) Vo veci volieb prezidenta, kde sťažovateľ volil dvakrát a bol stíhaný pre prečin marenia prípravy a priebehu volieb a referenda, sťažovateľ napadol uznesenie generálneho prokurátora č. k. IV Pz 88/14/1000-8 z 18. júna 2014, ktorým rozhodol, že uznesením o zastavení stíhania bol porušený zákon v prospech sťažovateľa, pretože odôvodnenie neobsahovalo dôkazy, o ktoré boli opreté skutkové tvrdenia, zvlášť hodnotenie svedeckých výpovedí. Ústavný súd rozumie, že rozhodnutím ex offio bola zhoršená jeho pozícia v trestnom konaní, ale uznesenie vychádza zo zákonných kompetencií generálneho prokurátora, má procesný charakter (jeho účelom je lepšie odôvodnenie rozhodnutia) a ústavný súd tam nenašiel znaky adresnej svojvôle smerovanej proti nemu. (ii) Napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV PZ 177/14/1000-8 z 9. septembra 2014, ktorým malo byť porušené právo na inú právnu ochranu, odôvodnene vysvetľuje, že preskúmané uznesenie krajskej prokuratúry konštatujúce oneskorenosť opravného prostriedku sťažovateľa proti vzneseniu obvinenia pre ohováranie exekútorov bolo podané oneskorene. Navyše v oboch veciach platia závery o neprípustnosti ako v „hlavnej“ sťažnosti (bod 15 a nasl.).

25. Z podania právneho zástupcu doručeného ústavnému súdu 31. marca 2015 vyplýva, že proti sťažovateľovi bola podaná obžaloba, a tak žiada ústavný súd, aby prikázal Okresnému súdu Bratislava III, aby sa zdržal ďalšieho konania vo veci sp. zn. 3 T 147/2014, kým ústavný súd neposúdi ústavnosť vznesenia obvinenia. V tomto podaní je právnym zástupcom sťažovateľa JUDr. Michal Mandzák bez doloženého splnomocnenia.

26. Ďalšie tri podania právneho zástupcu JUDr. Michala Mandzáka súviseli so samotným konaním sp. zn. 3 T 147/2014, so sťažovateľovou snahou ho nahrávať (porov. tiež. II. ÚS 238/2016), prenášať cez internet, fotiť prokurátora a taktiež súviseli so zmenou pojednávacej miestnosti na menšiu. Tieto veci sú samostatnou zložkou, vláknom veci (porov. bod 22) a chýba pri nich splnomocnenie advokátovi. Ak všeobecné súdy budú pokračovať v zásahoch a sťažnosti budú podané riadne (II. ÚS 238/2016), nie v komplikovanej „skrumáži“ s hlavnou vecou, ústavný súd sa k nim vyjadrí, pretože otázka nahrávania na pojednávaní je stavebným prvkom našej judikatúry (II. ÚS 28/96). V tejto časti ústavný súd vec odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných záležitostí.

27. Ústavný súd tu však neutrálne musí dodať, že si váži občiansku iniciatívu (II. ÚS 348/09 bod 67, II. ÚS 471/2014, II. ÚS 77/2014), ale horlivosť jednotlivcov sa musí zmestiť do procesných foriem, aby oni sami nezmarili úsilie a vec ochrany slobody. Triezvosť do úsilia má priniesť spolupráca s advokátom.

28. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2016